

40 let rokometnega športa v Škofji Loki

Rokomet, kakršnega poznamo danes, je razmeroma mlad šport. Igra, podobna današnjemu rokometu, je k nam prišla iz Češke. Med obema vojnoma so na odprtih igriščih šoloobvezna dekleta radе igrale igro, ki so jo imenovalе »hazena«, kar v češkem jeziku pomeni – metati (hazeti). Med prvimi v Evropi pa so rokomet, kakršnega poznamo danes, igrali na Švedskem. Sčasoma se je ta igra, v kateri igra šest igralcev in vratar, preselila na manjša igrišča in se oblikovala s svojimi pravili. Danes ima rokomet med ekipnimi športi vidno mesto v svetu in ga lahko postavimo ob bok nogometu in košarki. Prvič se rokomet pojavi na olimpijskih igrah leta 1972 v Münchnu, kjer so prvo zlato medaljo osvojili igralci nekdanje Jugoslavije. Nekaj zaslug za prvo zlato medaljo imajo tudi loški rokometasi, vendar o tem v nadaljevanju.

Začetki rokometu v Škofji Loki

Kadar govorimo o začetkih rokometne igre na loškem območju, moramo resnici na ljubo omeniti dva datuma. Prvi sega v leto 1958. Tega leta je svojo službeno pot v tovarni »Motor« v Vincarjih (danes LTH Unitech) začel mladi Jože Stanonik. Sprejel ga je tedanji sekretar v tovarni, Andrej Levičnik, in mu med razgovorom omenil, da igra tudi rokomet. Dejal je, da je za ta lepi ekipni šport z žogo pripravljen z mladimi tovarniškimi delavci sodelovati tako po strokovni kakor tudi po organizacijski plati. Tako se je začelo. Problem, kje dobiti rokometne vratnice, je bil rešen kar v tovarni. Delavci, večinoma zaporniki, so zvarili nekaj starih cevi centralne kurjave in jih preplekali. Za mreže na rokometnih vratih pa so bile dobre kar zakrpane nogometne mreže. Kmalu je bila sestavljena tudi prva ekipa, v kateri so nastopali »motorjevci« Jože Stanonik (veljal je za vodjo ekipe), Rado Čuš, Lado Terkaj, Oto Hribernik, Polde Porenta, Tone Mulej in Andrej Levičnik. Včasih pa so se jim pridružili tudi »košarkaša« Miloš Mitič in Janče Cerkvenik ter »nogometni vratar« Rajko Pretnar. Vadili so na košarkarskem igrišču v Puštalu, pa za loško gimnazijo in v vojašnici. Odigrali so le nekaj propagandnih tekem, ki pa še niso beležile velikih zmag. Še najbolj jim je v spominu ostala prva tekma v Medvodah, ki so jo odigrali jeseni leta 1958 in izgubili, kar s 34:3!

Večina fantov je odšla na služenje vojaškega roka, nekatere je prevzela ljubezen, službeno pa je Loko zapustil tudi sekretar tovarne »Motor«, Andrej Levičnik, ki je kasneje postal sekretar Rokometne zveze Slovenije. Posledica vsega tega je bila delna stagnacija rokometnega športa, vendar le za kratko obdobje.

Drugo obdobje, ki ga Ločani omenjamo, se prične z nekoliko mlajšo generacijo. Pisalo se je leto 1963, ko je takratni profesor telesne vzgoje v Škofji Loki, France Kalan, v okviru šolskega rokometnega krožka »Janez Peternel« poslal malega petnajstletnega Radovana Ojdaniča na tečaj rokometne igre v Rovinj, ki ga je takrat vodil eden znanih in vsestranskih športnih delavcev, bratov Pavčič, Cveto.

Radovan Ojdanič je sicer z uspehom zaključil šolanje na enotedenskem tečaju, vendar mu diploma zaradi njegove mladosti ni bila podeljena. Diplomo trenerja vaditelja si je pridobil šele naslednje leto in tako s šestnajstimi leti postal najmlajši trener v nekdanji Jugoslaviji.

Tako je Rade (kot so prijatelji imenovali Radovana Ojdaniča) v šolskem krožku »Janeza Peternela« zbral nekdanje igralce, svojega brata Miča, pa še prijatelje in znanke, ki so bili pripravljeni odvečno mladostno energijo namesto pri »Homanu« ali v kopališkem bifeju porabiti na športnem igrišču. Prvi ljubitelji in bodoči aktivni igralci so se zbrali na športnem igrišču za Gimnazijo. To so bili: Rade in Mičo Ojdanič, Miro in Brane Pinterič, Jože Galof, Milan Emil Koplan, Jože Stanonik, Matjaž Eržen, Andrej Žargi, Jože Kosec, Franc Podnar, Brane Mladenovič, Dušan Šajna, Avgust Babnik, Marjan Kuželj in drugi. Lahko rečemo, da je ta ekipa pod strokovnim vodstvom Radovana Ojdaniča predstavljala bolj organizirano delo v škofovškem rokometu.

Spomladi leta 1964 je rokometni šolski krožek s sklepom 3. seje UO prešel pod okrilje TVD Partizan Škofja Loka. Jeseni istega leta je takratni tajnik, Urh Kalan-Muki, prijavil škofovsko ekipo v ligaško tekmovanje gorenjske lige in s tem potrdil navzočnost loških rokometašev v različnih ligaških tekmovanjih vse do današnjih dni.

Priprave za ligaška tekmovanja so v glavnem potekala na igrišču v Puštalu. Pomembno vlogo pri razvoju rokometnega športa v Škofji Loki ima vsekakor loška vojašnica. Takratni poveljnik vojašnice je bil major Jovo Ojdanič, oče mladega trenerja Radovana in njegovega brata Miča, ki sta bila poleg Jožeta Stanonika med pobudniki loškega rokometu. Ta »družinska zveza« je omogočila prenekatera tekmovanja in treninge znotraj vojašnice, kljub strogemu režimu, ki je takrat vladal v krogih Jugoslovanske armade. Vojašnica je imela znotraj svojih površin »moderno« betonsko igrišče z železnimi vrati in mrežami. Posamezni vojaki, ki so služili vojaški rok v Škofji Loki, so bili vrhunski igralci v svojih klubih po Jugoslaviji. Ni potrebno posebej poudarjati, da so bili nasprotniki vojaki dolgo časa premočni za škofovške fante. Porazov si velikokrat niso gnali tako k srcu, saj jih je po končanem tekmovanju v vojaški jedilnici nemalokrat čakal pravi »vojaški pasulj«. Največ prijateljskih tekem je bilo, poleg omenjenih »vojaških«, odigranih še v Medvodah, Žabnici in Stražišču. V glavnem so se vrstili porazi, vendar se je razlika v zadetkih pričela zmanjševati.

Ligaška tekmovanja

Svoje ligaško tekmovanje v gorenjski rokometni ligi so loški rokometaši začeli v sezoni 1964/65. Tekmovanje so končali na zadnjem, 8. mestu. Sčasoma so sledile tudi zmage in napredovanja v višji rang tekmovanja.

Rokometna ekipa v septembru 1964

Trenerskih poslov se je kmalu lotil tudi (danes bolj znani smučarski trener) Jaro Kalan, ki je od leta 1969 do 1973 polprofesionalno vodil loške rokometase. Kot zanimivost naj navedemo, da je kratko obdobje moško ekipo vodila tudi Smiljana Oblak, roj. Škarabot.

Rade Ojdanič je leta 1967 prevzel ekipo loških deklet, kasneje pa sta trenerske posle z žensko ekipo prevzela Marjan Kalamar in Brane Jeršin. V sezoni 1967/68 so prvič nastopile v ljubljanski conski rokometni ligi, v kateri je nastopalo 5 ekip. Kot zanimivost naj zapišemo, da je prvo uradno tekmo loških rokometasnic sodil Igor Stupnišek, ki je kasneje postal profesionalni trener in se za vedno preselil v Škofjo Loko. Ekipa, ki je nastopala v senci moške ekipe, je sicer z malo uspehov nastopala vse do leta 1975. Med začetnicami, ki so orale ledino loškega ženskega rokometu, so bile igralke; Smiljana Škarabot, Vanja Potočnik, Vida Oblak, Špela Peternel, Nataša Finžgar, Vanda Štiglic, Mrak, Jeras, Mehonič, Rupar, Babnik, Krelj, M. Oblak, Inglič, Šifrer, Biček, Kovač, Hure, Jugovic, Oširme itd.

Primat ženskega rokometu se za nekaj let preseli v Železnike oziroma Selca, kjer so dekleta pod pokroviteljstvom lesne industrije »Alpes« imela vidno vlogo v ligaškem tekmovanju nekdanje Jugoslavije. Danes je ženski rokomet po dolgih letih dobil »domovinsko pravico« znova v Škofji Loki, njegov sponzor pa je Lesna industrija »Jelovica« iz Škofje Loke. Dolgoletni član uprave je Anton Kemperle, ki vodi organizacijo tekmovanj, finance in pisanje zapisnikov tekmovanj. Njegova desna roka pri organizaciji tekmovanj je Avguštin Peternelj, uradna zdravnica ženske ekipe pa je dr. Petra Rupar. Trenerske posle pri delu z dekleti pa sta prevzela nekdanji aktivni

igrallec članske ekipe »Šeširja«, Marko Berce, in njegova sestra Pegi. Omeniti velja tudi nekdanjega člana uprave, Miša Cerovskega, ki je svojo rokometno pot pričel v škofjeloški članski ekipi. Kazalo bi, da bi nekdanji delavci uprave rokometnega kluba »Alples« zabeležili in ohranili zgodovino tega nekdanj zelo kakovostnega in priljubljenega kluba iz Selške doline.

Leta 1971 so Ločani postali prvaki Gorenjske in lahko rečemo, da se je s tem letom primat gorenjskega rokometna preselil v Škofjo Loko, kjer ga še danes trdno držijo v svojih rokah. Z nastopom profesionalnega trenerja, Igorja Stupniška, leta 1973 se je pot uspehov pričela strmo dvigati. Po osvojenem prvem mestu ljubljanske conske rokometne lige so Ločani leta 1976 postali prvaki Slovenije in se za štiri tekmovalne sezone »preselili« v II. zvezno rokometno ligo, v kateri so leta 1979 dosegli 6. (najvišje) mesto. Po tem obdobju je loškemu rokometu začelo primanjkovati sape in zdrsnil je v manj kakovostno medrepubliško rokometno ligo. Ne le menjava igralškega kadra, temveč menjava cele generacije, zlasti pa profesionalnega trenerja Igorja Stupniška, ki je odšel opravljat trenerske posle v Avstrijo, so bili vzrok, da je prišlo do delne stagnacije rokometna v Škofji Loki. Tega, da se je loški rokomet, enako kot tudi drugi športi, nenehno boril s finančnimi težavami, ni potrebno posebej poudarjati. V tekmovalni sezoni 1969/70 je pokroviteljstvo nad loškimi rokometiši prevzela, in ga leta 1974 tudi prvič zapustila, tovarna klobukov »Šešir«, katere direktor je bil Miro Pinterič, eden prvih rokometnih začetnikov v Škofji Loki. Drugo obdobje pokroviteljstva je »Šešir« prevzel v letu 1989, vse do leta 1996, ko je loške rokometiša začasno prevzela PIA – nepremičnine Ljubljana, v letu 1998 pa Tovarna izolacijskih materialov Termo iz Škofje Loke.

V tekmovalni sezoni 1975/76 so škofjeloški rokometiši prvič postali slovenski prvaki in prvič tudi z novim imenom Rokometni klub LI Jelovica. Ta laskavi naslov so si priborili igralci: Oblak, Kuželj, Mehonič, Jeršin, Kopajtič, Kristan, Jordan, Trobec, Kalamar, A. Vrbinc., Debenc, Orešnik in Vrbinc. Dolgih devet tekmovalnih sezon so loški rokometiši nastopali v II. zvezni, medrepubliški in slovenski ligi kot RK Jelovica.

V sezoni 1984/85, v spomladanskem delu, pa je pokroviteljstvo nad loškimi rokometiši prvič prevzela tovarna iz Poljanske doline, Termopol iz Sovodnja. Največ zaslug za to potezo je imel takratni direktor tovarne, Lojze Bogataj.

Kljub veliki finančni pomoči posameznih sponzorjev pa brez zanesenjakov in zaljubljenecv v loški rokomet ne bi osvajali in osvojili tiste kakovosti, ki jo ima škofjeloški rokomet še danes. Skoraj nemogoče je naštetiti vse ljudi, ki so na takšen ali drugačen način pomagali pri razvoju in uspehu rokometnega športa. Predvsem ne gre pozabiti Dušana Čatra iz Podlubnika, nekdanjega igralca, trenerja in dolgoletnega člana izvršnega odbora. Leta 1987 je na njegov predlog IO rokometnega kluba ustanovil »loško šolo rokomet«, pa Jožeta Galofa, začetnika pri razvoju loškega rokometna, ki je svoje organizacijske in trenerske sposobnosti nekaj sezon nudil klubom ljubljanske regije. Danes opravlja funkcijo direktorja rokometnega kluba v Škofji Loki. Svojo visoko šolsko izobrazbo s področja rokometna je uspešno povezal Marko Primožič. V sezoni 1995/96 je obudil delovanje »loške rokometne šole« in tesno povezal delo med šolskimi krožki in rokometnim klubom. Omenili smo že nekdanje trenerje podmladka in članskih ekip Radovana Ojdaniča, Vanjo

Potočnik, Franceta Podnarja (ki je bil v sezoni 1970/71 najboljši strelec gorenjske lige), Janka Vodopivca, pa Jara Kalana, Igorja Stupniška, Janeza Laibacherja, Staneta Vrbince, Boruta Rebiča, Dušana Novšaka, Jureta Horvata, Toneta Justina, Igorja Pinteriča, Marjana Kalamarja, Marjana Kuželja, Marjana Jamnika, Andreja Završnika in Francija Jamnika. Najbolj vesten in dejaven trener pri delu z mladimi rokometarji in v »loški šoli rokometarja« je danes Jani Klemenčič, ki prav po očetovsko skrbi za več selekcij, pomaga mu novopečeni trener, Aleš Dolinar, igralec z najdaljšim rokometnim stažem v matičnem klubu. Posebno mesto med nekdanjimi loškimi trenerji ima danes že pokojni Jože Šilc, trener, ki je z ljubljanskim Slovanom igral v finalu Evrope. V njegov spomin organizirajo Ločani vsako leto velik mednarodni memorialni rokometni turnir. Vojsna vihra v nekdanji Jugoslaviji je v Škofjo Loko zanesla Srdjana Praljaka-Šjora, mednarodno priznanega trenerja mladih generacij. Skoraj štiri leta je mladim loškim rokometarjem pa tudi članski vrsti vlival svoje bogate izkušnje in rokometno znanje. Nadomestil ga je Šilčev rojak iz Ribnice, Peter Karpov-Božo, ki je v sezoni 1998/99 loške rokometarje pripeljal v prvo slovensko ligo. Njegovo delo pa danes nadaljuje priznani rokometni strokovnjak, Anton Bašič.

Veliko imen se je v štiridesetletni zgodovini pojavilo tudi pri delu organov kluba. Več kot trideset let deluje v klubu na področju organizacije in propagande Peter Pipp, nekaj manj let novinar Dare Rupar, pa Milan Koplan, Dušan Čater, Franci Razdrih, pa danes žal že pokojni Mirko Frelih, Branko Celar z ženo Tončko, dr. Radivoje Nikolić (uradni zdravnik na tekmah članske ekipe), Nace Kokalj. Pred leti si dela v klubu nismo mogli predstavljati brez Bojana Kunstlja, katerega sinova Roman in Iztok sta bila aktivna igralca loških rokometarjev, Rajka Pretnarja, Damjana Juraiča. Še bi lahko naštevali imena, ki so tako ali drugače povezana z loškim rokometom. Razumeti je, da čas počasi briše spomin, zato velja na tem mestu opravičilo vsem, ki pomotoma niso omenjeni. Napake in pomanjkljivosti niso namerne.

Letošnje leto je loškim rokometarjem uspel kar majhen podvig. Ženski in moški članski ekipi je (v sezoni 1998/99) uspela uvrstitev v najvišji rang tekmovanja – prvo državno ligo. In kdo so zaslužni igralci in igralki? Moško ekipo so sestavljali: G. Keše, P. Okorn, B. Jakac, B. Dolinar, B. Frelih (kapetan), M. Keše, A. Vidic, A. Jeras, M. Galof, G. Kafol, J. Cankar, P. Lešnjak, B. Jovandič. Žensko ekipo so sestavljale: T. Bizjak, D. Rajšič, N. Pohleven, B. Jelinčič-Šturm, V. Zupanek, L. Milošević, T. Debeljak, K. Pinterič, A. Kosec, M. Koblar, K. Pegam, M. Kosič in N. Kosič.

Seznam oseb, ki so predsedovale loškemu rokometu:

Jovo Ojdanič	1964
Emil-Milan Koplan	1965–1967
Marjan Kalamar	1967–1968
Anton Posedi	1969–1970
Janez ing. Podnar	1970–1971
Jože Stanonik	1971–1972
Miro Pinterič	1973–1974
Smiljana Oblak	1975–1976
Tone Bobnar	1976–1977

Andrej Bončina	1978–1980
Jože Bergant	1981–1984
Beno Sokolov	1984–1985
Dušan Čater	1985–1988
Miro Duič	1989–1997
Rajko Lotrič	1997–

Nekaj zanimivosti in dogodivščin

Vsi, ki so sodelovali pri začetkih rokometu v Škofji Loki, se še danes spominjajo, da so morali rokometna vrata (popularno imenovana goli), za vsako tekmo voziti ali nositi na igrišče v Puštal. Največkrat so jim svojo pomoč pri prevozu z »garami« ponudili Fušarjeva mama s Spodnjega trga ali pa Lizenkova mama iz Puštala.

Zanimivo je bilo tudi novačenje loških fantov v rokometne vrste. Vse preveč mladih fantov je v brezdelju posedalo pod Homanovo lipo ali v kopališkem bifeju ob Sori. Zato so predstavniki takratne mladinske organizacije (med najbolj aktivnimi je bil ravno Jože Stanonik) trmasto nagovarjali fante, naj se vključijo v rokometne vrste in odvečno energijo »praznijo« na rokometnem igrišču.

Danes je v navadi, da se na gostovanja tekmovalci vozijo z avtobusi. Včasih pa so se na tekmovalja vozili z različnimi vozili. Od avtobusa, vlaka do bicikla (še tista »štanga« na kolesu je prišla prav). Vsem bo ostala v spominu tekma, ko so loški rokometasi prvič nastopali v gorenjski ligi. Na gostovanje v Selca so se odpeljali kar s konjsko vprego.

Na jesenski tekmi v Kranjski Gori se je zgodilo, da je sendvič, ki ga je ponesel s sabo Stanonikov Jože, enostavno zmrznil. Užiten je bil šele po dolgotrajnemu pogrevanju pod puloverjem.

Dolgo časa je bilo igrišče v Puštalu zaradi manjših dimenzij »rezervirano« samo za košarkarje. Šele s podaljšanjem asfaltne prevleke so »domovinsko« pravico dobili tudi rokometasi. Vendar s tem problemov še ni bilo konec. Pred vsako tekmo so morali rokometasi odvit kovinsko konstrukcijo koša in jo po končani tekmi ponovno priviti v asfaltno podlago.

Loške rokometasice imajo svojevrsten rekord. Na sicer regularni tekmi s Šmartnim pri Litiji je bil končni rezultat samo 1:1. Ločanke so ob polčasu vodile 1:0. Veliko število rokometnih strokovnjakov in pregledane strokovne literature ter statističnih podatkov s področja rokometnega športa je potrdilo, da zlepa ne najdejo tekme, na kateri bi bila dosežena samo dva gola.

Nekaj podobnega se je zgodilo v Križah pri Trziču. Na prvenstveni tekmi gorenjske lige je bila odigrana tekma na 20 cm snežne odeje. Žoga preprosto ni odskakovala, zato so jo igralci podajali le z rok v roke, pri tem pa so morali paziti na pravilo korakov. Posledica tega je bila, da so bili doseženi le trije goli.

Prvi uradni gol za škofjeloške rokometase je dosegel Andrej Žargi na rokometnem turnirju v Medvodah v počastitev 30. obletnice partijske konference v Goričanih pri Medvodah. Odigrani sta bili dve tekmi. Prvo so Ločani izgubili s Šentvidom, 12:3, drugo pa z Medvodami, 22:5. Drugi uradni gol za Ločane pa je dosegel Brane Pinterič. Oba gola sta bila dosežena v 3. minuti.

V rokometni sezoni 1967/68 so prvič uradno nastopile tudi igralkе Škofje Loke in dosegle svoj prvi uradni gol proti ekipi Slovana II. Strelka v 2. minuti je bila Babnikova.

Prva »tujca«, ki sta pristopila k loškim rokometašem, sta bila brata Peter in Pavel Pipp. V sezoni 1966/67 sta prišla iz bližnjega Rokometnega kluba Žabnica, ki je ravno z njuno pomočjo že v letu 1960 pričel aktivno igrati v gorenjski ligi. V sezoni 1969/70 pa je v Škofjo Loko prišel tudi drugi Žabničan, Marko Oblak. Prestop tega igralca je bil za tiste čase najbolj spektakularen, saj je šlo za kakovostnega igralca, ki je prišel iz kranjskega kluba Mladost, ki je takrat nastopal v prvi slovenski ligi.

Rokometna ekipa je sestavljena iz šestih igralcev v polju in vratarja. Vsak od igralcev ima med tekmo svojo nalogo. Igralec, ki meče podano žogo proti голу z osnovne šestmeterske črte, se imenuje krožni napadalec. V rokometnem žargonu je ime za tega igralca bolj znana angleška spačenka »pivotmen« ali krajše »pivo«. Na seminarju leta 1963 v Rovinju, je pri praktični ponazoritvi igre prof. Cveto Pavčič vprašal tečajnike, kdo (v igri) bo »pivo«? Misleč, da ima prof. Pavčič v mislih steklenico piva, se je prijavil Radovan Ojdanič. Igra se je pričela, piva pa kljub veliki žeji ni bilo od nikoder.

V zvezi z igralcem Oblakom pa še tole. V letu 1973 je odšel na služenje vojaškega roka v Beli Manastir. Vodstvo tamkajšnjega rokometnega kluba »Šparta« je kmalu spoznalo, da je Marko kakovosten igralec, zato ga je prijavilo v slavonsko-baranjsko rokometno ligo kot »svojega« igralca. Zaradi strogih tekmovalnih predpisov (igralec je smel igrati samo v enem klubu) so mu spremenili ime v Štefana Kovača, s stanovanjem na Baranjskem Vrh 47. Kljub temu da je odšel domov pred končanjem rokometne sezone, je bil najboljši strelec slavonsko-baranjske lige.

Že uvodoma smo zapisali, da se je rokometna igra prvič na olimpijskih igrah igrala leta 1972 v Münchnu. Zlato medaljo je osvojila ekipa Jugoslavije, za katero so takrat nastopala znana imena, ki so danes v svetu kakovostni strokovnjaki rokometnega športa. Naštejmo samo nekaj imen: Arslanagić, Horvat, Lazarević, Vidović, Pokrajac, Zorko, Lavrnić, Miljak in drugi. Reprezentanco sta takrat vodila znana strokovnjaka, trener Vlado Štencel in, danes žal pokojni, Ivan Snój. V pripravljalnem obdobju je reprezentanca odigrala tudi dve tekmi s škofovskimi rokometaši, ki jih je okrepilo nekaj igralcev iz Kamnika. Obe tekmi sta bili odigrani v mesecu juliju leta 1972 v Ljubljani v hali Tivoli. V obeh so seveda zmagali reprezentantje Jugoslavije. Prva tekma se je končala z rezultatom 36:20, druga pa z rezultatom 42:16. Najboljša loška strelca na obeh tekmah sta bila Marko Oblak z 10 in Franc Podnar z 9 goli. Kot zanimivost naj zapišemo, da je reprezentančni vratar Arslanagić slovel za najboljšega vratarja sedemmetrovk na svetu. Marko Oblak je na obeh tekmah šestkrat izvajal najstrožjo kazen in šestkrat premagal svetovnega asa. To je vratarja Arslanagića tako razjezilo, da se je pričel vesti nekulturno. Trener Štencel ga je za kazen poslal na stopnice tivolske dvorane nabirat kondicijo za naporene tekme olimpijskega turnirja.

Odločilna tekma za slovenskega prvaka se je leta 1976 odigrala v Izoli. Loški rokometaši so bili odločeni, da napnejo vse sile za osvojitev tega laskavega naslova. Bodrili so drug drugega, še največ poguma so dajali Marjanu Kalamarju, ki je igral na mestu krožnega napadalca. Marjana se še danes drži rokometno ime Kaco.

Za vsako žogo, ki jo je sprejel, je pred udarcem na nasprotnikov gol sledil tudi klic soigralca: »Kaco, do konca!« Očitno so bili mladim izolskim gledalkam, med katerimi je bila večina italijanske narodnosti, vzkliki loških rokometashev kar všeč, če pomislimo, kakšen pomen v italijanskem jeziku ima besedica »kaco«. Bile so tako »navdušene«, da so tudi same pričele skandirati: »Kaco, do konca!«

Loškim rokometasem in njihovim privržencem bo ostala v spominu tudi tragična nesreča odličnega igralca Braneta Bregarja iz Stražišča, ki je nekaj sezon igral pri loških rokometasih. S kolegom Nograškom sta si v Preddvoru ogledala rokometno tekmo, njuna pot proti domu pa se je tragično končala pod cesto v naselju Britof. Pokopali so ju na pokopališču v Bitnjah, v krsto našega igralca pa položili Šeširjev dres z napisom »Picadilli št. 4«, ki ga je nosil na zadnji tekmi. Igra naključja je hotela, da so loški rokometasi po tem dogodku pričeli nositi drese novega pokrovitelja, »Jelovice«.

Tisočletna Škofja Loka je s svojo podobo, predvsem pa dograditvijo športne dvorane na Podnu in hotela, nudila pestro ponudbo tudi za bolj zahtevna gostovanja tujih rokometnih ekip. Tako so v naše mesto na priprave pripotovala tako zveneče reprezentance kot so Združene države Amerike, Japonska in Saudska Arabija. Med znanimi klubi pa so bili v Škofji Loki tudi rokometasi iz Italije (Prato, Principe, Arag Rubiera), iz Češke (Brno), Avstrije (Westwien), Hrvaške (Medveščak, Zamet, Zadar), Nemčije (Dankersen) itd.

Seznam loških igralcev, ki so nastopali v različnih reprezentančnih selekcijah Slovenije in nekdane Jugoslavije

Mladinska reprezentanca Jugoslavije

Franc Peternelj

Članska reprezentanca Slovenije v Jugoslaviji

Marko Oblak

Franc Peternelj

Ivan Pušpan

Silvo Vidic

Mladinska reprezentanca Slovenije v Jugoslaviji

Jože Ramovš

Franc Peternelj

Boris Zakotnik

Rado Kejžar

Jure Veber

Ahmet Mehonič

Andrej Vrbinc

Jože Bešter

Franc Dolenc

Stane Mohorič

Aleš Dolinar
Andrej Završnik
Jože Obadič,
Boštjan Hribernik
Marjan Fajfar

Kadetska reprezentanca Slovenije v Jugoslaviji

Andrej Peternel
Franc Rauter
Peter Nikolič
Boštjan Hribernik
Tomaž Podnar
Marjan Fajfar
Stane Mohorič

Pionirska reprezentanca Slovenije v Jugoslaviji

Igor Pinterič
Boštjan Hribernik
Matjaž Šubic
Peter Nikolič
Stane Mohorič
Tomaž Kalan

20 nastopov v reprezentanci Slovenije

Dušan Andrejič

Širši izbor slovenske reprezentance za evropsko prvenstvo

Urban Šilc

Mladinska reprezentanca Slovenije na svetovnem prvenstvu v Argentini

Grega Keše

Mladinska reprezentanca Slovenije na svetovnem prvenstvu v Turčiji

Miha Keše
Boštjan Frelj
Bojan Jakac

Mladinska reprezentanca Slovenije

Bojan Dolinar

Pionirska reprezentanca Slovenije

Grega Keše
Bojan Jakac
Grega Zupanek

Kadetska reprezentanca Slovenije

Aleš Vidic
Bojan Jakac
Miha Keše
Anže Jeras

Kandidati za kadetsko reprezentanco Slovenije

Boris Jovandič
Primož Lešnjak

Kandidati za pionirsko reprezentanco Slovenije

Žan Kalan
Ivo Mlakar

Pomembnejše uvrstitve loških rokometašev

1976 – člani: prvaki Slovenske lige (trener I. Stupnišek)
1978 – mladinci: prvaki Slovenije (trener I. Stupnišek)
1981 – starejši dečki: II. mesto v Sloveniji (trener M. Kalamar)
1982 – mlajši dečki: prvaki Slovenije (trener D. Čater)
1983 – mlajši dečki: prvaki Slovenije (trener M. Kalamar)
1983 – starejši dečki: II. mesto v Sloveniji (trener M. Kalamar)
1985 – kadeti: prvaki Slovenije (trener I. Stupnišek)
1987 – starejši dečki: II. mesto v Sloveniji (trener M. Kalamar)
1987 – mlajši dečki: III. mesto v Sloveniji (trener M. Primožič)
1988 – starejši dečki: III. mesto v Sloveniji (trener J. Horvat)
1988 – mlajši dečki: IV. mesto v Sloveniji (trener M. Primožič)
1991 – mlajši dečki: prvaki Slovenije (trener J. Klemenčič)
1991 – starejši dečki: II. mesto na medn. turn. v Ravensburgu (trener J. Horvat)
1991 – starejši dečki: III. mesto v Sloveniji (trener J. Horvat)
1991 – kadeti: IV. mesto v Sloveniji (trener J. Horvat)
1993 – mlajši dečki: IV. mesto v Sloveniji (trener J. Klemenčič)
1994 – kadeti: II. mesto v Sloveniji (trener S. Praljak)
1995 – mladinci: prvaki Slovenije (trener S. Praljak)
1996 – mlajši dečki: IV. mesto v Sloveniji (trener J. Klemenčič)
1996 – kadeti: IV. mesto v Sloveniji (trener S. Praljak)
1997 – mlaj. dečki (5. razr.): II. mesto v Sloveniji (trener J. Klemenčič)
1998 – mlajši dečki: III. mesto v Sloveniji (trener J. Klemenčič)
1998 – mlajši dečki: II. mesto na medn. turnirju v Pragi (trener J. Klemenčič)

PS: Večina podatkov je vzeti iz brošure »30 let loškega rokomet«, nekaj novih podatkov pa so prispevali R. Ojdanič, J. Stanonik, D. Čater, M. Oblak, J. Klemenčič in P. Pipp.